

Biblioteka
AVANTURA REČI

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Carlos Ruiz Zafón
El Laberinto de los Espíritus

Copyright © Corelliana, S.L. 2016
Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978–86–7702–512–0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd

Karlos Ruis Safon

LAVIRINT
DUHOVA

II DEO

Prevela sa španskog
Duška Radivojević

**Čarobna
knjiga**

ZABORAVLJENI

၁

1

Vilahuani su, kad je završio priču, oči bile staklaste, a glas suv. Alisa spusti pogled, ćuteći. Nešto kasnije, novinar se nakašlja i ona mu uputi slabašan osmeh.

– Suzana nikad više nije videla svog muža ni svoju decu. Provela je dva meseca obilazeći policijske stanice, bolnice i prihvatilišta i raspitujući se za njih. Niko nije ništa znao. Jednog dana, očajna, odluči da pozove gospođu Federiku Ubak. Javio se sluga koji je prebacio njen poziv sekretaru. Suzana mu je ispričala šta se dogodilo rekavši mu da joj jedino gospođa može pomoći. „Ona je moja prijateljica”, reče.

– Jadnica – promrmlja Alisa.

– Nekoliko dana kasnije, pokupili su je na ulici i odneli u ludnicu za žene. Tamo je provela nekoliko godina. Rekli su da je posle nekog vremena pobjegla. Ko zna. Suzana se izgubila zauvek.

Zavladala je duga tišina.

– A Viktor Mateiš? – upita Alisa.

– Advokat Brijans, koga je još ranije Izabela Žisper unajmila da pokuša da pomogne Davidu Martinu, od njega je saznao da je i Mateiš završio u tvrđavi na Monžuiku. Držali su ga odvojeno, u zasebnoj ćeliji, po izričitom naređenju direktora zatvora, don Maurisija Valjsa, i nije mu bilo dozvoljeno da izlazi u dvorište s drugim zatvorenicima, ni da prima posete, ni da održava bilo kakvu komunikaciju. Martin,

koga su takođe više nego jednom poslali u samicu, bio je jedini koji je uspeo da razgovara s njim, razmenjujući reči preko hodnika. Tako je Brijans saznao šta se dogodilo. Pretpostavljam da je advokata tada grizla savest i da se delom osećao krivim, te da je odlučio da pomogne svim onim sirotanima zarobljenim tamo. Martinu, Mateišu...

– Advokat izgubljenih slučajeva... – reče Alisa.

– Nikad nije mogao da ih spase, naravno. Martina su ubili po Valjsovom naređenju, bar se tako pričalo. O Mateišu se nikad više ništa nije čulo. Njegova smrt je i dalje tajna. A Izabela, u koju se, mislim, nesrećni Brijans zaljubio, kao što su se zaljublivali svi koji su je poznavali, otišla je prva, takođe u više nego sumnjivim okolnostima. Brijans se nikad više od svega toga nije povratio. Dobar čovek, ali uplašen i, u suštini, takođe nemoćan.

– Da li vi verujete da je Mateiš i dalje tamo?

– U tvrđavi? Nadam se da Bog nije tako okrutan i da ga je davno odveo.

Alisa klimnu glavom pokušavajući da prihvati sve to.

– A vi? – upita Vilahuana. – Šta ćete uraditi?

– Na šta mislite?

– Mislite da ostanete tako nadmeni posle svega što sam vam ispričao?

– Moje ruke su vezane kao Brijansove – odgovori Alisa. – Ako ne i više.

– Zgodno.

– Uz dužno poštovanje, vi ne znate ništa o meni.

– Ispričajte mi, onda. Pomozite mi da dopunim priču. Recite mi šta mogu da učinim.

– Imate li porodicu, Vilahuana?

– Ženu i četvoro dece.

– I volite ih?

– Više nego išta na svetu. Kakvo je to pitanje?

– Želite da vam kažem šta da uradite? Zaista?

Vilahuana potvrdi.

– Završite svoj govor. Zaboravite Mateiša. Martina. Valjsa i sve što ste mi ispričali. I zaboravite mene, nikad nisam bila ovde.

– Nije takav bio dogovor – protestovao je Vilahuana. – Prevarili ste me...

– Dobro došli u klub – reče Alisa na putu ka izlazu.

Malo pošto je napustila Akademiju u Palati Rekasens, Alisa je morala da zastane iza ugla jedne uličice da povraća. Čvrsto se uhvatila za hladan kamen zida i zatvorila oči, osećajući žuč na usnama. Pokušala je da diše duboko i da se sabere, ali mučnina je ponovo ošinu i ona skoro pade kolenima na zemlju. Ako se to nije dogodilo, bilo je to zato što ju je neko pridržao. Kad se okrenula, Alisa se srela sa uslužnim i potresenim licem Rovire, špijunskog šegrta, koji ju je snuždeno posmatrao.

– Jeste li dobro, gospođice Gris?

Ona pokuša da povrati dah.

– Može li se znati šta radiš ovde, Rovira?

– Dobro... video sam izdaleka da se tresete i... Izvinite.

– Dobro sam. Odlazi.

– Vi plačete, gospođice.

Alisa podiže glas i snažno ga odgurnu obema rukama.

– Gubi se odavde, imbecile – izgrdi ga.

Rovira sleže ramenima i udalji se žurno, ranjenog pogleda. Alisa se nasloni na zid. Obrisa suze rukama i, besno stisnuvši zube, nastavi da hoda.

Putem prema kući srete uličnog prodavca i kupi karamele od eukaliptusa kako bi ublažila ukus kiseline u ustima. Polako se pope stepenicama i, stigavši pred svoja vrata, začu glasove iznutra. Pomisli da je Fernando stigao po naređenja ili da položi račune sa svog

zadatka i da se složio s Vargasom. Otvori vrata i vide da Vargas stoji pored prozora. Na sofa je sedeo, sa šoljom čaja u ruci i mirno se smešeci, Leandro Montalvo. Alisa preblede i zastade na pragu.

– A ja sam mislio da ćeš se obradovati što me vidiš, Alisa – reče Leandro ustajući.

Alisa napravi nekoliko koraka, skidajući kaput i razmenjujući poglede s Vargasom.

– Nisam znala da dolazite... – procedila je. – Da sam znala...

– Ispalo je sve u poslednji čas – nastavi Leandro. – Stigao sam sinoć, vrlo kasno, ali zaista nisam mogao izabrati bolji trenutak.

– Čime mogu da vas ponudim? – improvizovala je Alisa.

Leandro pokaza svoju šolju čaja.

– Kapetan Vargas je bio veoma ljubazan i pripremio mi je odličnu šolju čaja.

– Gospodin Montalvo i ja smo pretresali detalje slučaja – reče Vargas.

– Baš dobro...

– Hajde, Alisa, poljubi me, koliko dana te nisam video...

Ona mu priđe i okrznu mu obraz usnama. Blesak u Leandrovim očima pokaza joj da je osetio žuč u njenom dahu.

– Sve u redu? – upita Leandro.

– Da. Imam neku mučninu. Ništa više.

– Moraš se bolje paziti. Kad nema mene da te nadgledam, odmah se opustiš.

Alisa klimnu i osmehnu se, pokorno.

– Hajde, sedi. Pričaj mi. Kapetan mi reče da si bila zauzeta pre podne. U poseti nekom novinaru, čini mi se.

– Na kraju nije ni došao. Verovatno nije imao ništa da mi kaže.

– U ovoj zemlji nema reda.

– To i Vargas kaže – prokomentarisala je Alisa.

– Srećom, još ima onih koji rade, i to dobro. Kao vi, koji ste maltene rešili slučaj.

– Ah, stvarno?

Alisa pogleda Vargasa, a on obori oči.

– Dobro, to što se tiče *Metrobarne*, vozača i tog Sancísa. Rekao bih da su već u mreži, kako se kaže. Trag je veoma čvrst.

– Puka slučajnost, ništa više.

Leandro se blagonaklono nasmejao.

– Vidite šta sam vam govorio, Vargase? Alisa nikad nije zadovoljna sobom. Ona je perfekcionista.

– Ne pada iver daleko... – nabaci Vargas.

Alisa je htela da ga pita šta radi u Barseloni, ali tad se vrata stana naglo otvoriše i Fernandito se, duvajući posle trčanja uza stepenice, postavi nasred dnevne sobe.

– Gospođice Alisa, sveže vesti! Nećete verovati šta sam saznao!

– To da ste moju narudžbinu greškom dostavili preko puta? – preseče ga Alisa, zarivajući oči u njega.

– Čoveče – reče Leandro. – Ko je ovaj veoma uslužan kavaljer? Nećeš mi ga predstaviti?

– To je Fernandito. Momak iz bakalnice.

Momak proguta pljuvačku i klimnu glavom.

– Onda? Ništa mi nisi doneo? – upita Alisa ostrim tonom.

Fernandito je ćutke pogleda.

– Rekla sam ti: jaja, mleko, hleb i dve boce belog vina *peralada*. I maslinovo ulje. Koji deo nisi razumeo?

Fernandito pročitava usplahirenost u Alisinom pogledu i ponovo snuždeno klimnu glavom.

– Izvinite, gospođice Alisa. Bila je to greška. Manolo kaže da je već sve spremio i da mu oprostite. Neće se ponoviti.

Alisa pucnu prstima više puta.

– Onda, hajde! Šta čekaš?

Fernandito još jednom klimnu i brže-bolje nestade sa scene.

– Nema načina da pogode – ljutila se Alisa.

– Zato ja živim u luksuznom hotelu – reče Leandro. – Sve se rešava jednim telefonskim pozivom.

Alisa se odenu u jedan spokojan osmeh i vrati se do Leandra.

– I čemu dugujemo čast što ste napustili udobnost *Palasa* i došli u moje skromno prebivalište?

– Rekao bih da mi je nedostajao tvoj sarkazam, ali istina je da imam dobre i loše vesti.

Alisa ukrsti pogled s Vargasovim, ali zadovolji se time što klimnu glavom.

– Sedi, molim te. Ovo ti se neće dopasti, Alisa, ali hoću da znaš da to nije bila moja ideja i da nisam mogao ništa da učinim da se to izbegne.

Ona primeti da se Vargas sav skupio.

– Šta da se izbegne? – upita.

Leandro spusti šolju na sto i napravi pauzu kao da se naoružava hrabrošću da iznese novosti koje je trebalo da saopšti.

– Pre tri dana je policijska istraga otkrila da je Maurisio Valjs prošlog meseca u tri navrata bio u telefonskoj vezi s gospodinom Ignasiom Sanćisom, generalnim direktorom *Metrobarne*. Istog jutra, tokom pretresa njihovog odeljenja u Madridu, pronađeni su dokumenti koji su ukazivali na to da je obavljeno nekoliko kupoprodajnih operacija akcijama Hipotekarne banke, matične kompanije *Metrobarne*, između gospodina Ignasija Sanćisa i don Maurisija Valjsa. Te operacije, po sudu tehničke policijske brigade, pokazivale su znatne nepravilnosti u proceduri i nije bilo dokaza da je, kao što je pravilo, o njima izveštena Banka Španije. Jedan od finansijskih savetnika u sedištu društva, kad su ga ispitali, negirao je da ima ikakvih saznanja ili pokazatelja o nekoj od tih transakcija.

– Zašto nas o tome niste obavestili? – upita Alisa. – Verovala sam da smo deo istrage.

– Nemoj kriviti ni Hila de Parteru ni policiju. Odluka je bila moja. U tom trenutku nisam mislio da će i vas istraga odvesti do Sanćisa drugim putem. Ne gledaj me tako. Kad me je Hil de Partera obavestio o tome, smatrao sam da je bolje sačekati da policija potvrdi da li smo pred činjenicama relevantnim za slučaj ili pred prostom

finansijskom neregularnošću, što je izvan naše kompetencije. Da su se u nekom trenutku linije ukrstile, naravno, rekao bih ti. Ali vi ste požurili.

– Ne uspevam da shvatim suštinu ovog slučaja... Neke akcije? – upita Alisa.

Leandro joj rukom pokaza da bude strpljiva i nastavi svoju priču.

– Policija je nastavila istragu i pronašla još pokazatelja sumnjivih transakcija između Sanćisa i Valjsa. Većina je uključivala kupoprodaju učešća u kapitalu i menica Hipotekarne banke, koja se petnaest godina odvijala iza leđa saveta i upravnih organa društva. Govorimo o veoma velikim sumama. O milionima peseta. Na molbu, bolje rečeno, na zapovest Hila de Partere, sinoć sam krenuo za Barselonu, gde se policija spremala da danas-sutra privede i ispita Sanćisa, čekajući potvrdu da je jedan od fondova dobijenih lažnom prodajom emisija duga Hipotekarne banke Valjs koristio da pokrije zajam koji je podigao da isplati troškove kupovine terena i izgradnje Vile Mercedes, svog prebivališta u Somosagvasu. Tehnički izveštaj policije navodi na to da je Valjs verovatno godinama ucenjivao Sanćisa da bi sticao nelegalne fondove krađom iz bilansa banke i njenih društava. Fondove koje je Sanćis verovatno šminkao fiktivnim transakcijama između ošfor kompanija kako bi prikrio pravog primaoca tih uplata.

– Kažete da je Valjs verovatno ucenjivao Sanćisa. Čime?

– To je ono što pokušavamo da otkrijemo u ovom trenutku.

– Vi hoćete da kažete da je sve to zbog para?

– Nije li skoro uvek zato? – odgovori Leandro. – Naravno, sve se vrtoglavo razmotalo jutros, kad mi je kapetan Vargas preneo rezultate vaše istrage.

Alisa baci još jedan pogled ka Vargasu.

– Odmah sam razgovarao s Hilom de Parterom i uporedili smo vašu otkrića s policijskim. U istom času su preduzete odgovarajuće radnje. Žao mi je što se to odigralo dok si bila odsutna, ali nije bilo vremena za čekanje.

Alisa je besno pogledavala čas Leandra, čas Vargasa.

– Vargas je uradio ono što je morao, Alisa – reče Leandro. – I, da znaš, boli me što me nisi obavestavala o toku vaše istrage kao što smo se dogovorili, ali poznajem te i znam da to nije bilo iz nepoverenja, već zato što ne voliš da dižeš prašinu dok se ne uveriš. Ni ja to ne volim. Stoga ti nisam ništa govorio o ovoj stvari dok se nisam uverio da je povezana s našom istragom. Iskreno, i mene je iznenadilo kad su mi to javili. Nisam znao da vi pratite Sanćisov trag. Kao i ti, očekivao sam nešto drugo. Da su okolnosti drugačije, voleo bih da sam raspolagao s nekoliko dana više kako bih došao do suštine stvari pre nego preduzmem akciju. Nažalost, ovo je slučaj u kojem ne možemo sebi dozvoliti vreme koje bismo želeli.

– Šta su uradili sa Sanćisom?

– Ignasio Sanćis je ovog časa na ispitivanju u policiji, gde od pre nekoliko sati daje izjavu.

Alisa prinese ruke slepoočnicama i zatvori oči. Vargas ustade, nasu čašu belog vina i pruži je Alisi, bledej kao kreč.

– Hil de Partera i ceo njegov tim izrazili su mi svoju zahvalnost i zamolili su me da vam oboma prenesem čestitke za izvrsno obavljen posao i ispunjenu dužnost prema domovini – izvesti ih Leandro.

– Ali...

– Alisa, molim te. Ne.

Ona ispi svoju čašu vina i nasloni glavu na zid.

– Rekli ste da imate i dobre vesti – reče najzad.

– To su bile dobre vesti – razjasni Leandro. – Loše su da ste ti i Vargas skinuti sa slučaja i da će istraga odsad biti isključivo u rukama onoga koga je odredilo Ministarstvo unutrašnjih poslova.

– Koga?

Leandro stisnu usne. Vargas, koji je do tog časa ćutao, nasu sebi čašu vina i tužno pogleda Alisu.

– Endaje – reče.

Alisa pogleda obojicu, zbunjena.

– A ko beše Endaja?

Ćelija je smrdela na mokraću i elektricitet. Sancís nikad ranije nije primetio da elektricitet ima miris. Slatkast i metalni miris, kao miris prolivene krvi. Ustajao vazduh ćelije beše natopljen tim mirisom koji mu je podizao utrobu. Od brujanja generatora smeštenog u uglu treperila je sijalica koja se njihala s tavanice bacajući mlečnu svetlost na vlažne zidove prekrivene onim što je ličilo na trag grebanja. Sancís se naprezao da drži oči otvorene. Jedva da je još osećao ruke i noge, vezane za metalnu stolicu toliko čvrsto da mu je žica sekla kožu.

– Šta ste uradili s mojom ženom?

– Vaša žena je kod kuće. U odličnom stanju. Za šta nas smatrate?

– Ne znam ko ste vi.

Glas je dobio lice i Sancís se prvi put sreće s tim pogledom jasnim i oštrim, sa zenicama tako plavim da su se činile tečnim. Lice je bilo koščato, ali prijatnih crta. Njegov sagovornik je imao izgled udvarača s matinea, jednog od onih zgodnih muškaraca koji pobuđuju žene iz dobrih kuća da ih krišom pogledaju u prolazu i osete uznemirenost između nogu. Bio je besprekorno elegantan. Manšete njegove košulje, tek izašle iz hemijske čistionice, bile su ukrašene zlatnom dugmadi s orlovima nacionalnog grba.

– Mi smo zakon – reče njegov sagovornik, smešeci se kao da su dobri prijatelji.

– Onda me pustite. Ja nisam ništa uradio.

Taj čovek, koji beše privukao stolicu i seo naspram Sanćisa, klimnu s razumevanjem. Sanćis je zaključio da postoje još najmanje dve osobe u ćeliji, postavljene uza zid, u senci.

– Ja sam Endaja. Žao mi je što smo morali da se upoznamo u ovakvim okolnostima, ali želeo bih da verujem kako ćemo nas dvojica postati dobri prijatelji, zato što se prijatelji poštuju i nemaju tajni jedan pred drugim.

Endaja dade znak i jedan od njegovih ljudi priđe stolici i poče grubo da seče Sanćisovu odeću makazama.

– Skoro svemu što znam naučio me je jedan veliki čovek. Narednik Fransisko Havijer Fumero, u čiju čast je postavljena ploča u ovoj zgradi. Fumero je bio od onih ljudi koje ponekad ne cene u njihovoj pravoj veličini. Verujem da vi, gospodine Sanćise, možete to razumeti bolje nego iko, jer to se i vama dogodilo, nije li tako?

Sanćis, koji je počeo da drhti videvši kako ga skidaju makazama, promuca:

– Ne znam na šta...

Endaja podiže ruku kao da mu nisu potrebna objašnjenja.

– Među prijateljima ste, gospodine Sanćise. Kao što sam vam rekao. Ne moramo da čuvamo tajne. Dobar Španac nema tajni. A vi ste dobar Španac. Jedino što su ljudi ponekad pakosni. To se mora priznati. Najbolja smo država na svetu, to niko ne dovodi u sumnju, ali u nekim slučajevima uništava nas zavist. I vi to znate. Te oženio se šefovom kćeri, te brak iz računa, te nije zaslužio da bude generalni direktor, te ovo, te ono... Kažem vam, ja vas razumem. I razumem da se čovek, kad se njegova čast i hrabrost dovedu u sumnju, naljuti. Jer čovek koji ima jaja naljuti se. A vi ih imate. Vidite ih, eto ih. Lep par jaja.

– Molim vas, nemojte me povrediti, ne...

Sanćisov glas se ugušio u urliku kad mu je tehničar na generatoru spojio štipaljke za testise.

– Ne plaćite, čoveče, nismo vam još ništa uradili. Hajde, pogledajte me. U oči. Pogledajte me.

Sanćis, plaćući kao dete, podiže pogled. Endaja mu se osmehivao.

– Da vidimo, Sanćise. Ja sam vam prijatelj. Ovo je samo između vas i mene. Bez tajni. Vi mi pomognete i ja vas vodim kući, vašoj ženi, gde vam je mesto. Nemojte plakati, čoveče. Ne volim da vidim Španca kako plače, jebiga. Ovde plaču samo oni koji nešto kriju. Ali ovde nemamo šta da krijemo, zar ne? Ovde nema tajni. Zato što smo među prijateljima. I ja znam da vi držite Maurisija Valjsa. I razumem vas. Valjs je nitkov. Da, da. Ne ustručavam se da to kažem. Video sam papire. Znam da vas je Valjs prisiljavao da kršite zakon. Da prodajete akcije koje ne postoje. Ne razumem se ja u te stvari. To u vezi s finansijama nije mi baš jasno. Ali čak i neznalica kao ja može da shvati da vas je Valjs prisilio da kradete za njega. Reći ću vam jasno: ta osoba, ministar ili ne, nema časti. To vam ja kažem, a u to se razumem i još moram svaki dan da gledam. Ali znate već kakva je ova zemlja. Vrediš koliko prijatelji koje imaš. Zar nije tako? A Valjs ima mnogo prijatelja. Prijatelja među onima na vlasti. Ali za sve postoje granice. Dođe trenutak kad treba reći „dosta”. Vi ste hteli da uzmete pravdu u svoje ruke. Vidite, ja vas razumem. Ali to je pogrešno. Za to smo mi tu. To je naš posao. U ovom času, jedino što želimo jeste da pronađemo tog gada, Valjsa, kako bi se sve razjasnilo. Da možete da idete kući, svojoj gospođi. Da bismo Valjsa već jednom strpali u zatvor i da bi odgovarao za sve što je uradio. I da bih ja mogao da idem na godišnji, već je vreme. I ovde se nije desilo ništa. Razumete me, zar ne?

Sanćis je pokušao nešto da kaže, ali zubi su mu cvokotali tako snažno da se njegove reči nisu mogle razabrati.

– Šta kažete, Sanćise? Ako ne zaustavite cvokotanje, neću čuti šta govorite.

– Koje akcije? – uspeo je da izgovori.

Endaja je uzdahnuo.

– Razočaravate me, Sanćise. Mislio sam da smo prijatelji. A prijatelja ne treba uvrediti. Nije u redu. Ja vam olakšavam, jer u

dubini duše razumem to što ste učinili. Drugi možda ne bi razumeli, ali ja razumem. Zato što ja znam šta znači boriti se s tim šljamom koji misli da je iznad svega. Stoga ću vam dati još jednu priliku. Zato što mi se dopadate. Ali daću vam i jedan prijateljski savet: ponekad treba znati kad više nije pametno izigravati petlića.

– Ne znam o kojim akcijama mi govorite – promućao je Sanćis.

– Nemojte mi se njariti, jebiga. Ne vidite da me stavljate u neugodnu situaciju? Ja moram da izađem iz ove prostorije s rezultatima. Prosto. Vi to razumete. To je, u suštini, vrlo jednostavno. Kad vam život utera otpozadi, razborito je postati peder. A vama, prijatelju moj, život samo što nije uterao otpozadi, i to žestoko. Nemojte sebi otežavati. Na toj stolici sedeli su ljudi stoput čvršći od vas i izdržali su četvrt sata. Vi ste gospodičić. Nemojte me prisiljavati da radim ono što ne želim. Poslednji put: recite mi gde ga držite i ovde se ništa nije desilo. Večeras ćete biti u svojoj kući sa svojom ženom, netaknuti.

– Molim vas... Nemojte joj ništa učiniti... Ona nije dobro – preklinjao je Sanćis.

Endaja uzdahnu, približavajući mu se malo-pomalo dok se njegovo lice nije našlo na nekoliko centimetara od Sanćisovog.

– Vidi, nesrećniče – reče glasom neizmerno hladnijim od onog koji je upotrebljavao dotad. – Ako mi ne kažeš gde je Valjs, pržiću ti jaja dok se ne usereš, a onda ću uzeti tvoju ženicu i skidaću joj meso s kostiju vrućim kleštima, polako, kako bi shvatila da je za sve što joj se događa kriv cvalavi njanja za kojeg se udala.

Sanćis zatvori oči i zajeca. Endaja sleže ramenima i pride generatoru.

– Kako hoćeš.

Bankar opet udahnu onaj metalni miris i oseti podrhtavanje tla pod tabanima. Sijalica je zatreperila nekoliko puta. Zatim sve postade vatra.

Leandro je držao telefon i klimao glavom. Tri četvrt sata je bio pored aparata. Vargas i Alisa su ga posmatrali. Zajedničkim snagama su sljuštili bocu vina. Kad je Alisa ustala po još jednu, Vargas je odvrati tihim glasom. Ona poče da pali cigaretu na cigaretu, pogleda prikovanog za Leandra, koji je slušao i lagano potvrđivao.

– Razumem. Ne, naravno da ne. Imaću to na umu. Da, gospodine. Reći ću im. I vama.

Leandro spusti slušalicu i uputi im iscrpljen pogled koji je prenosio olakšanje i jad u jednakim delovima.

– To je bio Hil de Partera. Sanćis je priznao – reče naposletku.

– Priznao? Šta? – upita Alisa.

– Svi delići se polako uklapaju. Potvrđuje se da priča seže daleko. Po svemu sudeći, Valjs i Migel Anhel Ubak, bankar, upoznali su se odmah posle rata. Valjs je u to vreme bio režimska zvezda u usponu pošto je pokazao odanost i pouzdanost na čelu zatvora na Monžuiiku, na ne baš zahvalnom poslu. Kako ispada, Ubak je, preko konzorcijuma stvorenog kako bi nagradili osobe čiji je doprinos nacionalnoj stvari bio izuzetan, predao Valjsu paket akcija obnovljene Hipotekarne banke, koja je okupila više finansijskih institucija rasutih posle rata.

– Pričate o pljački i podeli ratnog plena – preseče ga Alisa.

Leandro uzdahnu, strpljivo.